

Skúlaflokkur gjørt ljósmyndaröð:

Lærdu danskt upp á ein annan máta

Tað eru aðrir mátar at læra mál í skúlanum enn bara at lesa skaldskap. Tað kunnu bæð næmingarnir í 10. D í Tórshavnar Kommunuskúla og lærari teirra í donskum, Jógvan Bærentsen, vátta. Í fyra vikur hava tey brúkt danskt-tímarnar saman við fyra donskum gentum, ið læra til fritíðarpedagog, til at gera eina ljósmyndaröð um at vera ung í Havn.

— Tað er altíð gott við nokrum, sum brýtur av frá tí dagliga. Skúlin hevur tað við at vera tað sama um aftur og um aftur. Sum heild er tað eisini altíð gott at fáa nýggj fólk við í undirvisingina, sigur Jógvan Bærentsen.

Fleiri fyrimunir

Tað vóru fleiri fyrimunir við at hava undirvising upp á henda mátan.

— Næmingarnir skuldu greiða frá sínum egnum viðurskiptum. Tað færdi til orðaskifti, og at tey skuldu taka avgerðir. Alt á donskum. Sjálvt um vit til dagligt tosa danskt í tímunum, so víta tey, at

eg skilji føroyskt. Tað gjørdur tað ikki, og tí var neyðugt at tosa danskt. Tað var náttúrligt fyri tey at tosa danskt við tær, tað er tað ikki meg, sigur Jógvan.

Eitt annað gott var, at her fingur aðrir næmingar, enn teir sum altíð skara framúr, høvi til at taka lut. Hetta var nakað, sum tey kendu frá sær sjálvum, og tað fekk fleiri enn annars fram, og fleiri torðu nú uttan at skammast at tosa danskt.

Næmingarnir gjørdur alt sjálvir, Jógvan og tær fyra genturnar vegleiddur. Tey avgjørdur, hvørji evni skuldu takast við, lögdu til rættis, gjørdur spurningar og avtalur o. s. fr. Tey tóku eisini myndirnar, skrivaðu tekstin og talaðu inn á band — alt á donskum. T. v. s., at fyrst tosaðu tey saman á donskum, skrivaðu á donskum og løsu upp á donskum.

Tær lærdu eisini

Jógvan heldur eisini, at tær donsku genturnar hava fingið væl burtúr. Tær vildu royna nakað

annað, enn tær høvdu møguleika til í Danmark, og tað hava tær eisini gjørt. Tær dugdu væl at lata tey ungu sjálv siga frá, uttan at kroysta nakað niðuryvir tey.

— Men hava tær fingið eina sanna mynd av ungdomi í Havnini?

— Ja, við tí avmarking at tær hava sett seg inn í viðurskiptini hjá einum 10. flokki, har øll búgva trygt og gott heima. Hvussu tey ungu hava tað aftan á skúlan, tá tey skulu royna at standa á egnum beinum, hava tær ikki havt høvi til at sett seg inn í. Teirra uppfatan er ógvuliga positiv, men tær hava kortini fingið varhugan av, at øll ikki eru líka væl fyrri sum hesi ungu.

Jógvan vátta, at hetta er ein góður flokkur við góðum samanhaldi.

— Tað hevur eisini verið gott fyri meg at arbeiða upp á henda mátan. Einsamallur saman við næmingunum hevði tað verið torført. Fimm vaksen fáa meira á skaftið, sigur Jógvan Bærentsen, lærari hjá 10. D.

rg

— Tað ræður um at hava vinir

Vit fingur eisini eitt prát við tær fyra, ið læra til fritíðarpedagog: Pia Mikkelsen, Anne Louise Madsen,

Dette Lydolph og Lene Madsen og tveir næmingar í 10. D, Regin Mikkelsen og Jørun Jacobsen.

Tey siga øll, at hetta hava verið fyra góðar vikur. Tær hava fylgt teimum ungu allastaðni, har tey

Jógvan Bærentsen, lærari hjá 10. D, — í miðjun — saman við teimum fyra, ið læra til fritíðarpedagog, og Regin Mikkelsen og Jørun Jacobsen, (vinstrumegin)

10. D í Tórshavnar Kommunuskúla

plaga at ferðast eftir skúlatíð. Tey hava verið til ítrótt, hjá skótunum, á arbeiðsplássum, heima hjá næmingum, á diskoteki, í Uppistovu, í kvöldskúla og ikki at gloyma í SMS. Eisini hava tey verið í Kaldbakshotni, har ein næmingur býr.

— Vit hava tann feil, at vit meta alt út frá donskum viðurskiptum, tí tørvurin er ymskur. Men munurin er ógvuliga stór millum føroyskan og danskan ungdom. Til dømis hava nógvar ungar arbeiði eftir skúlatíð, tað ber ikki til niðri, tí har er einki arbeiði, siga fritíðarpedagogarnir.

Tey flestu í 10. D hava arbeiði eftir skúlatíð.

— Vit fingur at vita, at øll kunnu fáa arbeiði, men tey fáa ikki øll tað, sum tey vilja hava. Men vit hava eisini frætt, at allastaðni er ikki líka lætt at fáa arbeiði, siga tær.

Glaður ungdomur

— Vit eru eisini bílsnarar av, so opin tey ungu hava verið, nógvar meira opin enn ungdomurin, ið vit kenna í Danmark. Tey eru eisini glaðari.

— Vit halda tað eisini vera lættari á mangan hátt at vera ung í Føroyum, t. d. tí tað ber til at fáa arbeiði seinnapartarnar. Og eitt lítið samfelag er eisini tryggari, tí øll kenna onkran. Hjá teimum, sum vit hava hitt, er bara at fara ein túr í býin, so eru tey millum vinir, siga fritíðarpedagogarnir.

— Men vit eru ovfarnar av tí einastandandi hoga brúkinum hjá ungdominum. Tað kann ikki vera rætt, tí tað setir stór krøv til familjuna, at tey ungu skulu hava so nógvar pengar.

— Vit hava gjørt okkum okkara metingar út frá tí,

sum vit hava hoyrt og sæð. Øll leggja tey dent á, hvønn týðning tað hevur at hava vinir. Hjá teimum gongur tað væl at siggja til, siga tær.

Eru altíð saman

— Eg haldi, at vit átta at havt ungdomshús. Tað hevði serliga komið væl við hjá teimum, ið hava fáar vinir. Um vit keða okkum, kunnu vit altíð ringja til onkran í flokkinum. Vit hava gott samanhald, eru altíð saman, svimja saman, fara í býin og vitja hvønn annan.

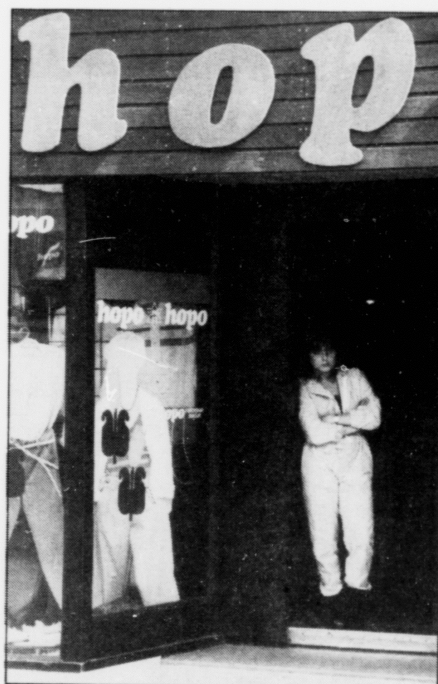
— Vit í flokkinum hava eisini fleiri ferðir verið á

bygd. Tað hevur gjørt samanhaldið uppafur betri. Tað er eisini lættari, at vit bara eru 14 í flokkinum. Soleiðis er í okkara flokki, men eingin sigur, at tað er líka gott í øllum flokkum.

— Tað hevur verið ógvuliga stuttligt at arbeiðið við hesum, at kunna sagt frá tí, sum vit fáast við og saman gjørt hesa ljósmyndarøðina. Og so hava vit eisini kunnað hjálpt fritíðarpedagogunum, siga næmingarnir.

Bæði næmingar og fritíðarpedagogarnir eru væl nøgdir við samarbeiðið, ið tey endaðu við einum felags hugnakvøldi.

rg

Tær donsku genturnar vóru púra ovfarnar av, hvussu nógvar pengar føroyskur ungdomur brúkar til klæðir o. a.